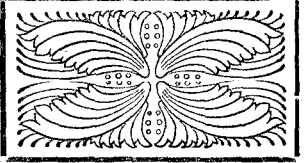

CRÒNICA

Notes i comentaris

«El conflicte del pa» és cosa vella, molt vella.

«El conflicte del pa tou», ja és una altra cosa. És un derivat dels conflictes socials de tanta anomenada, per més que ara altres qüestions desgraciadament els obs-cureixen.

Per tots els caps de casa, havíem sentit sempre fer l'elogi del pa aixut. — El pa aixut fa de més bon pair; és més gustós; més nutritiu; no enfarfega... — I s'en menja menys — afegia el més atrevit dels oients.

Efectivament, la devoció pel pa aixut s'acabava sempre, tantosi a taula eren de costat les llesques del pa de bon pair, gustós, nutritiu, etc., i les del pa que, potser precisament pel desig que encèn fota cosa perillosa, potser per l'atracció de la seva crosta rossa, brillant, era cap el que anaven a parar totes les mans i totes les boques.

Ara s'és acabat el perill del pa tou. S'ha imposat el pa de la gent de seny.

I al maif un no pot menjar-se aquells llonguets, ni a taula hi han controvèrsies d'economia disfressada.

Fins a les fondes vellien — per forsa, ens deia un amic fondista —, per la salut dels clients, i els serveixen pa sec.

Creiem no tardar en veure com el «conflicte del pa tou» motiva el naixement d'un nou Sindicat.

....

Sovint ens arriben noves de la tasca que venen fent temps ha l'Amadeu Ventura i en Pompeu Salgado. Aquests dos populars choristes dels Amics de la Unió, units sempre, van seguint totes les societats corals del Vallès, lluint llurs veus de tenor i de baríton en les cançons i fragments musicals que els hem sentit en cada festa de caritat que s'ha celebrat a la vila.

Si el Chor Amics de la Unió no fos conegut ja i estimat com el germà gran de tots els que amb tanta ufana floreixen pel Vallès, ho seria ara per mitjà de l'Amadeu Ventura i en Pompeu Salgado que, com dos ambaixadors seus, escam-

penel seu nom per terres vallesanes amb un dalit digne d'elogi.

....

Una tarda de festa, en un estiu com el que disfrutem, és cosa deliciosa pels qui no es mouen de la vila. D'avorrits per amunt, acceptàrem passar una hora en la galeria de l'amic que ens oferia una audició de gramofón.

A la galeria hi queia un ressol que no predisposava pas molt a escoltar amb devoció. Però l'amic, amable, vinga canviar plaques. Per l'ampla boca d'aquell màgic embut sortia la veu de la Barrientos, d'en Viñas, d'en Caruso (q. a. c. s.).

I en Marius, el tendre filllet de l'amic, estava quiet, sentat com un guardià fidel al peu mateix del notable invent que admirem fins a un cert punt noimés. Dos o tres gats, ajassats en les teulades veïnes, s'estiraven mandrosos, i es polien, quiets, com si els fos cosa plaent la música. En canvi, tota l'hora mostraren llur aversió, no sabem si a la música o al fonògraf, uns gossos, que no pararen d'udolar, com si es queixessin d'haver-los privat de fer migdiada.

Nosaltres, tot escoltant cosa tan moderna com el fonògraf, descobríem un vell, un magnífic finestral gòtic, germà del que engarlanda la vella façana de la casa del carrer de Sant Roc on en Marius Cuspiner hi té el forn de pa.

No donem per temps perdut aquella hora.

....

Psicologia local?

Es una observació que hem fet repetidament, però que no creiem pas tenir-ne l'exclusiva.

La NOTARIA de
D. Manuel Gatell i Solà
i
l'Arxiu general de protocols d'aquest
Partit judicial

s'ha traslladat al Carrer d'en Clavé, 31
(Casa Torredadella)

Els qui, en una forma o altra, actuen públicament, que no esperin mai ésser felicitats. No és costum de la casa. Aquí, ningú es descuida de posar un comentari i un seguit d'ironies, que es repeteixen temps i temps, entre rialles de mofa, quan se n'esguerra una; quan hom s'equivoca. Però quan mereix un elogi, calla tothom.

Nosaltres, ja fa temps que ens donem per felicitats cada vegada que fem algo i els amics i els intel·ligents no ens en parlen.

No callarfen, no, si hi podessin fer brometa!

....

En un dels dies de la passada setmana ens vàrem permetre el luxe de fer una petita excursió automobilística. Vàrem arribar, tot xino-xano, fins a Castellter-sol i ens va corpendre la lectura d'una taula amb la següent llegenda: «Els arbres fruiters que aquí veieu estàn baix la protecció dels nois d'aquesta vila. Ells s'en cuidaran per a que creixin vigorosos; i son exemple, imitat sia com a símbol de la pàtria purificada per nova educació cívica.»

Absorts quedàrem per l'exemplaritat de semblant llegenda, el mateix per l'estat de cultura assolida per la mainada de la sortosa vila, com per l'exquisida construcció gramatical, quant tot d'una, donem mitja volta individual, i ens topem amb una mena de pajarrera que ostentava, en castellà i en lleïres grosses i molt ben pintades, aquesta altra llegenda: «Terrenos para construir chalets se regala. Razón Casa Calvet. Teléfono, etc.»

Més tard, i després d'haver-nos proveït d'unes bones llangonices, ens enterem de que el senyor Calvet, que encara belluga — i que per molts anys — té erigida una estàtua de tota la seva vera *efigie*.

Suposàrem tot seguit que no li fou erigida per la seva potencialitat gramatical.

Fora cas, si això fos cert, de penjar-li aquella H tant grossa al coll, a fall d'escapulari.

No és veritat, senyor Alcalde de Castellter-sol?

Banco Vitalicio de España

Delegació en aquest Partit

M. Anglés Vilella : Plaça Guimerà, 6 : Granollers